

การมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัด
กรุงเทพมหานคร

**FUTURE ORIENTATION AND EDUCATIONAL INSTITUTION EFFECTIVENESS OF
EDUCATIONAL PERSONNEL IN SCHOOLS UNDER THE BANGKOK
METROPOLITAN ADMINISTRATION.**

กัญญาภรณ์ โอระนันท์ *¹, ถนัด ยันต์ทอง ²
Kanyaporn Oranun *¹, Thanat Yanthong ²

¹⁻² คณะสังคมศาสตร์และศึกษาศาสตร์ วิทยาลัยทองสุข

¹⁻² Faculty of Social Sciences and Education, Thongsook College, Thailand

* E-mail : ntawan@hotmail.com

วันที่รับบทความ 29 ตุลาคม 2568 วันที่ไขบทความ 6 พฤศจิกายน 2568 วันที่ตอบรับบทความ 14 พฤศจิกายน 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการมุ่งอนาคต 2) ศึกษาระดับประสิทธิผลสถานศึกษา 3) ศึกษาความสัมพันธ์ของการมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่าง ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ครั้งนี้ คือ บุคลากรทางการศึกษา จำนวน 396 คน เครื่องมือที่ใช้คือแบบสอบถาม การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และหาความสัมพันธ์โดยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน

ผลการวิจัยพบว่า 1) การมุ่งอนาคต โดยภาพรวมนั้นอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบอันดับที่ 1 คือด้านการคาดการณ์และการเตรียมตัว รองลงมา คือด้านการวางแผนระยะยาว และอันดับสุดท้ายคือ ด้านการคิดเชิงบวก ตามลำดับ 2) ประสิทธิผลสถานศึกษา โดย ภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า อันดับที่ 1 คือด้านการบริหารวิชาการ รองลงมาคือด้านบริหารทั่วไป และอันดับสุดท้ายคือ ด้านบริหารบุคคล 3) ความสัมพันธ์ของการมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวม มีค่าความสัมพันธ์ทางบวกอยู่ในเกณฑ์ระดับปานกลาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

คำสำคัญ : การมุ่งอนาคต; ประสิทธิภาพ; การบริหาร

ABSTRACT

The objectives of this research were to 1) Study the level of future orientation 2) Study the level of school effectiveness and 3) Examine the relationship between future orientation and school effectiveness among educational personnel in schools under the Bangkok Metropolitan Administration. The sample used in this research consisted of 396 educational personnel. The research instrument was a questionnaire. Data were analyzed using percentage, mean, standard deviation, and Pearson's product - moment correlation coefficient.

The findings revealed that 1) The overall level of future orientation was high. When considering individual aspects, the highest was forecasting and preparation, followed by long-term planning, and the lowest was positive thinking 2) The overall level of school effectiveness was high. In terms of specific aspects, the highest was academic administration, followed by general administration, and the lowest was personnel administration. 3) There was a moderate positive correlation between future orientation and school effectiveness among educational personnel in schools under the Bangkok Metropolitan Administration, with a statistically significant level of 0.01.

Keywords : Future orientation; Effectiveness; Administration

บทนำ

ประเทศไทยในปัจจุบันกำลังเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วในหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยี เศรษฐกิจ สังคม หรือวัฒนธรรม ซึ่งล้วนส่งผลโดยตรงต่อระบบการศึกษา โดยเฉพาะในพื้นที่เมืองใหญ่อย่างกรุงเทพมหานครที่เป็นศูนย์กลางด้านการบริหารและนวัตกรรม ทำให้ระบบการศึกษาจำเป็นต้องปรับตัวอย่างต่อเนื่องเพื่อเตรียมผู้เรียนให้มีศักยภาพในการเผชิญอนาคตได้อย่างมั่นคง หัวใจสำคัญในการปรับตัวครั้งนี้อยู่ที่บุคลากรทางการศึกษา โดยเฉพาะผู้บริหาร ครู และเจ้าหน้าที่ ซึ่งต้องมีแนวคิดเชิงอนาคตควบคู่กับการสร้างประสิทธิผลของสถานศึกษา เนื่องจากการตัดสินใจในปัจจุบันมีผลต่อทิศทางการพัฒนาโรงเรียนในระยะยาว การมุ่งอนาคตจึงเป็นทักษะสำคัญของผู้นำทางการศึกษาในศตวรรษที่ 21 เพราะช่วยให้บุคลากรมองเห็นแนวโน้มการเปลี่ยนแปลงและสามารถปรับกลยุทธ์ด้านการเรียนการสอนและการบริหารจัดการได้เหมาะสม (Miller, 2018)

นอกจากนั้น การทำงานขององค์กรการศึกษาจะประสบความสำเร็จได้ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจและการทำงานเป็นทีม เพราะการดำเนินงานเพียงลำพังมักไม่สามารถบรรลุผลได้ หากมีการระดมความสามารถ ความรู้ และสติปัญญาของทีมงาน ย่อมก่อให้เกิดความคิดที่กว้างขวางและรอบคอบมากขึ้น ซึ่งนำไปสู่การแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์และประสิทธิภาพขององค์กรโดยรวม ดังนั้น การทำงานเป็นทีมจึงเป็นสมรรถนะหลักที่ช่วยให้หน่วยงานมีประสิทธิภาพสูงขึ้น (วิกานดา เกษตรเอี่ยม, 2558) ทั้งนี้ผู้บริหารมีบทบาทสำคัญในการเป็นผู้นำทีมที่สามารถดึงศักยภาพของสมาชิกมาใช้ประโยชน์อย่างสูงสุด ในมิติของการบริหารสถานศึกษา แม้ว่าผู้บริหารจะมีความรู้ความสามารถมากเพียงใด หากขาดทักษะด้านความฉลาดทางอารมณ์ในการสื่อสารและทำงานร่วมกับผู้อื่น ย่อมทำให้การทำงานเกิดอุปสรรคและไม่สามารถบรรลุเป้าหมายได้ การบริหารที่มีประสิทธิผลจึงไม่ใช่ความรับผิดชอบของผู้บริหารเพียงฝ่ายเดียว แต่ต้องอาศัยความร่วมมือจากครูและบุคลากรทุกฝ่ายเพื่อร่วมกันขับเคลื่อนองค์กร (กรรณก วงศ์กัลยา, 2566) โดยเฉพาะในยุคที่การศึกษาเป็นกลไกหลักของการพัฒนาประเทศ การบริหารที่มีประสิทธิภาพจะช่วยสร้างผลลัพธ์ที่เป็นประโยชน์ต่อผู้เรียนและสังคมโดยรวม

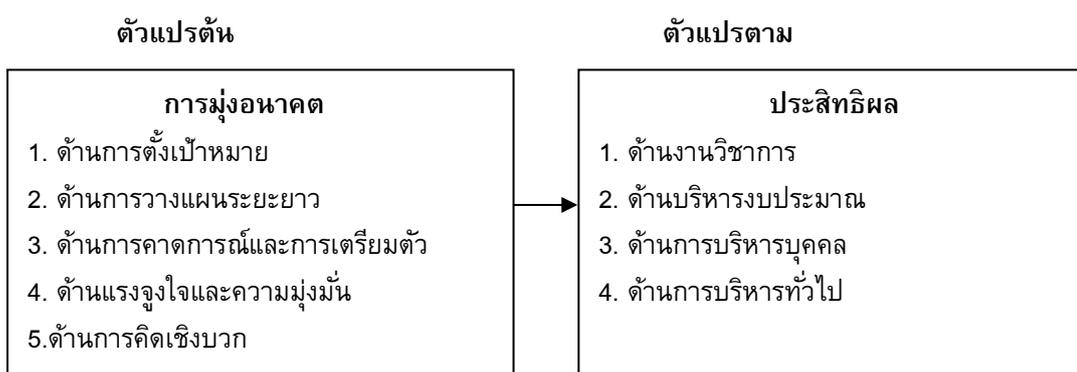
แนวคิดเรื่อง “การมุ่งอนาคต” จึงเป็นกรอบสำคัญที่ช่วยให้บุคลากรทางการศึกษาปรับตัวและพัฒนาทักษะให้ทันกับกระแสโลก โดยเฉพาะในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครที่เผชิญข้อจำกัดด้านทรัพยากรและความหลากหลายของผู้เรียน บุคลากรที่มีวิสัยทัศน์อนาคตสามารถบริหารจัดการทรัพยากรได้อย่างคุ้มค่า เพิ่มแรงจูงใจในการทำงาน และวางแผนปรับปรุงการเรียนการสอนให้ทันสมัยและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนได้ดียิ่งขึ้น (จุลดิศ คัญทัพ, 2565) อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีนโยบายด้านการศึกษาและการพัฒนาครูออกมาอย่างต่อเนื่อง เช่น ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (สพฐ.) หรือ กรุงเทพมหานคร แต่หลายโรงเรียนยังคงเผชิญปัญหาประสิทธิผล เช่น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ การบริหารที่ขาดทิศทาง หรือการขาดแรงจูงใจของบุคลากร ปัญหาเหล่านี้สะท้อนถึงการขาดการเตรียมพร้อมด้านความรู้และทักษะเชิงกลยุทธ์ รวมทั้งความสามารถในการวิเคราะห์แนวโน้มอนาคต (Fullan, 2016)

ดังนั้น การศึกษาระดับการมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษาและผลกระทบต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จึงเป็นเรื่องสำคัญ เพราะช่วยอธิบายความเชื่อมโยงระหว่างกรอบคิดเชิงอนาคตกับประสิทธิภาพของการบริหารสถานศึกษาได้อย่างเป็นรูปธรรม และนำไปสู่แนวทางการพัฒนาบุคลากรที่สอดคล้องกับนโยบายและวิสัยทัศน์การศึกษาของเมือง ตลอดจนการยกระดับคุณภาพการศึกษาในระดับประเทศอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
2. เพื่อศึกษาระดับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร

กรอบแนวคิดการวิจัย

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดการวิจัย

วิธีการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลนั้น ผู้วิจัยใช้แบบสอบถาม

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดขั้นตอนการดำเนินการวิจัย โดยทำตามลำดับขั้นตอนการศึกษาไว้ 3 ขั้นตอน ดังนี้ ขั้นตอนที่ 1 การจัดเตรียมวางแผนการดำเนินงาน ขั้นตอนที่ 2 การดำเนินงาน และขั้นตอนที่ 3 การรายงานผลการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ บุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 9,361 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาครั้งนี้ คือ บุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร จำนวน 396 คน ได้มาโดยใช้ตารางกำหนดขนาดตัวอย่างของ ตารางของ Krejcie & Morgan 1970, อ้างถึงใน (ในตะวัน กำหอม, 2559)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ แบบสอบถาม เป็นเครื่องมือหลัก จำนวน 396 ฉบับ ซึ่งสอดคล้องกับจำนวนประชากรทั้งหมด โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับการมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร ลักษณะเป็นคำถามแบบปลายปิด ครอบคลุม 5 ด้าน คือ การตั้งเป้าหมาย การวางแผนระยะยาว การคาดการณ์และการเตรียมตัว แรงจูงใจและความมุ่งมั่น และการคิดเชิงบวก โดยแต่ละข้อใช้มาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต (Likert Scale) 5 ระดับ ตามแนวคิดของ ในตะวัน กำหอม (2559) ซึ่งมีเกณฑ์การให้คะแนน ดังนี้ 5 = ปฏิบัติมากที่สุด, 4 = ปฏิบัติมาก, 3 = ปฏิบัติปานกลาง, 2 = ปฏิบัติน้อย, 1 = ปฏิบัติน้อยที่สุด

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับระดับประสิทธิผลของสถานศึกษาในมิติการบริหาร 4 ด้าน ได้แก่ ด้านวิชาการ ด้านงบประมาณ ด้านบุคคล และด้านทั่วไป โดยใช้มาตราส่วนประมาณค่าแบบลิเคิร์ต 5 ระดับ เช่นเดียวกัน (ในตะวัน กำหอม, 2559) ซึ่งมีเกณฑ์การพิจารณา คือ 5 = มีประสิทธิผลมากที่สุด, 4 = มีประสิทธิผลมาก, 3 = มีประสิทธิผลปานกลาง, 2 = มีประสิทธิผลน้อย, 1 = มีประสิทธิผลน้อยที่สุด

การพัฒนาเครื่องมือ

1. นำร่างแบบสอบถามเสนอผู้เชี่ยวชาญ 3 คน เพื่อตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาและความเหมาะสมของถ้อยคำ โดยใช้ ดัชนีความสอดคล้อง (IOC)
2. ทดลองใช้ (Try out) แบบสอบถามกับกลุ่มบุคลากรทางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่มตัวอย่างจริง จำนวน 30 คน
3. ตรวจสอบค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือด้วยสูตรสัมประสิทธิ์แอลฟา (Cronbach's Alpha Coefficient) ได้ค่า .972 แสดงถึงความเชื่อมั่นสูง (ในตะวัน กำหอม, 2559)
4. ปรับปรุงและจัดทำเป็นแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์เพื่อนำไปใช้เก็บข้อมูลจริง

วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยแจกแบบสอบถามให้กลุ่มประชากรทั้งหมดจำนวน 396 คน โดยชี้แจงวัตถุประสงค์และวิธีการตอบอย่างละเอียด จากนั้นดำเนินการเก็บรวบรวมแบบสอบถามด้วยตนเอง พร้อมทั้งตรวจสอบความสมบูรณ์ หากพบว่ามีแบบสอบถามที่กรอกไม่ครบถ้วน ได้มีการแจกใหม่เพื่อทดแทน ก่อนนำข้อมูลที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลแบ่งออกเป็น 2 ส่วน ได้แก่

1. ระดับการมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษา ใช้ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) พร้อมทั้งแปลความหมายตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ ดังนี้ 4.50 – 5.00 = ปฏิบัติมากที่สุด, 3.50 – 4.49 = ปฏิบัติมาก, 2.50 – 3.49 = ปฏิบัติปานกลาง, 1.50 – 2.49 = ปฏิบัติน้อย, 1.00 – 1.49 = ปฏิบัติน้อยที่สุด (ในตะวัน กำหอม, 2559)

2. ระดับประสิทธิผลของสถานศึกษาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ย (M) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) พร้อมแปลความหมายตามเกณฑ์ของ Best (1977, อ้างถึงใน ในตะวัน กำหอม, 2559: 66) ดังนี้ 4.50 –

5.00 = มีประสิทธิผลมากที่สุด, 3.50 – 4.49 = มีประสิทธิผลมาก, 2.50 – 3.49 = มีประสิทธิผลปานกลาง, 1.50 – 2.49 = มีประสิทธิผลน้อย, 1.00 – 1.49 = มีประสิทธิผลน้อยที่สุด,

3. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) โดยกำหนดเกณฑ์การแปลความหมายตาม ในตะวัน กำหอม (2559) คือ สูงกว่า 0.90 = ความสัมพันธ์สูงมาก, 0.71 – 0.90 = ความสัมพันธ์สูง, 0.30 – 0.70 = ความสัมพันธ์ปานกลาง, ต่ำกว่า 0.30 = ความสัมพันธ์ต่ำ, 0.00 = ไม่มีความสัมพันธ์

สถิติที่ใช้

สถิติที่นำมาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เพียร์สัน (Pearson's r) โดยประมวลผลด้วยโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ

ผลการวิจัย

1. การมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับสูง โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการคาดการณ์และการเตรียมความพร้อมอยู่ในลำดับแรก รองลงมาคือการวางแผนในระยะยาว และด้านที่มีระดับต่ำสุดคือการคิดเชิงบวก

2. ประสิทธิภาพของสถานศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครอยู่ในระดับสูงเช่นเดียวกัน โดยลำดับแรกคือการบริหารด้านวิชาการ รองลงมาคือการบริหารทั่วไป และลำดับท้ายสุดคือการบริหารบุคคล

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษาของบุคลากรโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่ามีความสัมพันธ์ทางบวกในระดับปานกลาง และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เมื่อตรวจสอบเป็นรายด้าน การมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลสถานศึกษา โดยลำดับความสัมพันธ์สูงสุดคือการบริหารวิชาการ รองลงมาคือการบริหารทั่วไป การบริหารงบประมาณ และสุดท้ายคือการบริหารบุคคล

อภิปรายผลและข้อเสนอแนะการวิจัย

1. การมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษา ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครมีลักษณะการมุ่งอนาคตโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยด้านที่ได้รับคะแนนสูงสุดคือ การคาดการณ์และการเตรียมตัว ซึ่งสะท้อนถึงศักยภาพในการมองการณ์ไกลและการวางแผนรับมือสถานการณ์ล่วงหน้า สอดคล้องกับแนวคิดของ โมลี สุทธิโมลิโพธิ์ (2564) ที่อธิบายว่าการมุ่งอนาคตคือความสามารถในการประเมินผลดีผลเสีย และกำหนดวิธีปฏิบัติที่เหมาะสมในเชิงคุณธรรมและจริยธรรม โดยเฉพาะในมุมมองจิตวิทยา ส่วนด้านการวางแผนระยะยาวซึ่งอยู่ในลำดับที่สอง แสดงถึงความพร้อมในการกำหนดเป้าหมายและกลยุทธ์ สอดคล้องกับงานของ สัมฤทธิ์ กางเพ็ง และคณะ (2565) ที่เสนอว่าการบริหารแนวแบบมุ่งอนาคตจำเป็นต้องมีปัจจัยนำเข้าและแผนปฏิบัติที่ชัดเจน เพื่อสร้างผลผลิตและข้อมูลย้อนกลับที่มีคุณภาพ สำหรับด้านการคิดเชิงบวก แม้จะอยู่ในระดับมากเช่นกัน แต่ยังเป็นจุดที่ควรเสริมสร้างเพิ่มเติมเนื่องจากทัศนคติในเชิงบวกถือเป็นรากฐานสำคัญต่อการพัฒนาตนเองและองค์กร ซึ่งสอดคล้องกับ วรวิภา นพพรเจริญกุล (2561) ที่ชี้ว่าการพัฒนาลักษณะมุ่งอนาคตสามารถช่วยให้บุคคลเผชิญและก้าวผ่านอุปสรรคได้อย่างมีนัยสำคัญ ทั้งนี้ ปัจจัยด้านการบริหารจัดการยังมีบทบาทสำคัญต่อการส่งเสริมการมุ่งอนาคต โดยมีงานของ ประภาส จิตรภักดิ์ (2561) และ วิมาลย์ ลีทอง (2563) ที่ระบุว่าการพัฒนาทีมงาน การสื่อสาร และ

วัฒนธรรมองค์กร ส่งผลโดยตรงต่อประสิทธิผลของโรงเรียนและความสามารถของบุคลากร อีกทั้งปัจจัยด้านภาวะผู้นำและบรรยากาศองค์กรยังเป็นตัวแปรสนับสนุนที่สำคัญ ตามข้อค้นพบของ ธัชยพงษ์ ปาละหงษา (2565) ที่รายงานว่าความสัมพันธ์ระหว่างภาวะผู้นำ บรรยากาศองค์กร และประสิทธิผลการบริหาร อยู่ในระดับปานกลางถึงสูงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. ประสิทธิภาพของสถานศึกษา ผลการวิเคราะห์ชี้ว่า สถานศึกษาในสังกัดกรุงเทพมหานครมีประสิทธิผลโดยรวมอยู่ในระดับสูง โดยเรียงลำดับจากด้านที่มีค่ามากที่สุดคือ การบริหารวิชาการ รองลงมาคือ การบริหารทั่วไป และด้านที่ต่ำที่สุดคือการบริหารบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับงานของ เมรินทกาล พัฒนทรัพย์พิศาล (2560) ที่พบว่าปัจจัยทางการบริหารมีอิทธิพลต่อประสิทธิผลโรงเรียน โดยความคิดเห็นของผู้บริหารและครูแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 อีกทั้งยังสนับสนุนข้อค้นพบของ วิมาลย์ ลีทอง (2563) ที่รายงานว่าโรงเรียนในจังหวัดสกลนครมีประสิทธิผลในระดับสูงทุกด้าน เรียงตามลำดับจากการบริหารวิชาการ บริหารทั่วไป บริหารงบประมาณ และบริหารบุคคล นอกจากนี้ ธัชยพงษ์ ปาละหงษา (2565) ก็ยืนยันผลการวิจัยว่าโรงเรียนในเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2 มีประสิทธิผลโดยรวมอยู่ในระดับมาก โดยลำดับความสำคัญเริ่มจากการบริหารวิชาการ การบริหารทั่วไป การบริหารงบประมาณ และการบริหารบุคคลเช่นเดียวกัน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการมุ่งอนาคตกับประสิทธิผลสถานศึกษา การวิเคราะห์ความสัมพันธ์พบว่า การมุ่งอนาคตของบุคลากรทางการศึกษาเชื่อมโยงกับประสิทธิผลสถานศึกษาในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าการมุ่งอนาคตสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลสถานศึกษา โดยลำดับความสัมพันธ์สูงสุดคือด้านการบริหารวิชาการ รองลงมาคือการบริหารทั่วไป การบริหารงบประมาณ และด้านที่มีค่าน้อยที่สุดคือการบริหารบุคคล ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เมรินทกาล พัฒนทรัพย์พิศาล (2560) ที่รายงานว่าปัจจัยทางการบริหารมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลของโรงเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 โดยปัจจัยสำคัญได้แก่ บรรยากาศองค์กร งบประมาณ นโยบาย กระบวนการบริหาร และเทคโนโลยีสารสนเทศเพื่อการบริหาร ขณะเดียวกัน งานของ ธัชยพงษ์ ปาละหงษา (2565) ก็ยืนยันผลลัพธ์ในทิศทางเดียวกันว่า ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยเชิงสาเหตุและประสิทธิผลการบริหารอยู่ในระดับปานกลางและมีนัยสำคัญทางสถิติ นอกจากนี้ สุชาติพิทย์ มณีรัตน์เลิศวานิช (2562) ยังได้ชี้ให้เห็นว่า ความฉลาดทางอารมณ์ของผู้บริหารในด้านการตระหนักรู้ การจัดการอารมณ์ และทักษะทางสังคม มีผลต่อประสิทธิผลของการสื่อสารภายในสถานศึกษาในระดับนัยสำคัญทางสถิติ .01

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากผู้วิจัย

- 1.1 ส่งเสริมการคิดเชิงบวกอย่างเป็นระบบ
- 1.2 สนับสนุนการวางเป้าหมายระยะสั้นและระยะยาว
- 1.3 เพิ่มการฝึกอบรมและสร้างระบบเตรียมความพร้อมรับการเปลี่ยนแปลง
- 1.4 ส่งเสริมแรงจูงใจในการพัฒนาตนเอง
- 1.5 สร้างระบบติดตามความก้าวหน้าในการบรรลุเป้าหมาย

2. ข้อเสนอแนะในการศึกษาครั้งต่อไป

2.1 ควรออกแบบการวิจัยให้สามารถวิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล เช่น การใช้โมเดลสมการโครงสร้าง (Structural Equation Modeling: SEM) เพื่อแสดงให้เห็นว่าการมุ่งอนาคตของบุคลากรส่งผลต่อประสิทธิผลของสถานศึกษาในด้านใดบ้าง และอย่างไร

2.2 ควรศึกษาการมุ่งอนาคตและประสิทธิผลของสถานศึกษาในเขตพื้นที่การศึกษาอื่น หรือโรงเรียนในสังกัดหน่วยงานอื่น เช่น สพฐ. หรือโรงเรียนเอกชน เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างและปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในแต่ละบริบท

องค์ความรู้ใหม่

บุคลากรทางการศึกษาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานครมีการมุ่งอนาคตอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการคาดการณ์และการเตรียมตัวที่โดดเด่นที่สุด ขณะเดียวกันประสิทธิผลสถานศึกษาก็อยู่ในระดับมาก โดยมีการบริหารวิชาการเป็นปัจจัยสำคัญสูงสุด ผลการวิเคราะห์พบว่าการมุ่งอนาคตมีความสัมพันธ์เชิงบวกกับประสิทธิผลสถานศึกษาในระดับปานกลางอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แสดงให้เห็นว่าการพัฒนาทักษะการมุ่งอนาคตของบุคลากรมีส่วนเกื้อหนุนต่อการยกระดับคุณภาพการบริหารจัดการโรงเรียน โดยเฉพาะในมิติการบริหารวิชาการ ทั้งนี้องค์ความรู้ใหม่ที่ได้ชี้ให้เห็นว่า “การมุ่งอนาคต” เป็นกลไกเชิงยุทธศาสตร์ที่สามารถส่งเสริมศักยภาพการบริหารโรงเรียนให้เกิดประสิทธิผลสูงสุดได้อย่างแท้จริง.

เอกสารอ้างอิง

- กรกนก วงศ์กัลยา. (2566). ความฉลาดทางอารมณ์ของผู้บริหารสถานศึกษากับการทำงานเป็นทีมของครูในสถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาสมุทรสงคราม. วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต (การบริหารการศึกษา), มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- จุลดิศ คัญทัพ. (2565). แนวทางการพัฒนาภาวะผู้นำดิจิทัลของผู้บริหารสถานศึกษาที่ส่งผลต่อสมรรถนะหลักของครูสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาปทุมธานี, วิทยาลัยครูสุริยเทพ มหาวิทยาลัยรังสิต.
- รัชยพงษ์ ปาละหงษา. (2565). ความสัมพันธ์ของปัจจัยเชิงสาเหตุกับประสิทธิผลการบริหารของบุคลากรทางการศึกษา โรงเรียนชุมชนประชาธิปไตยวิทยาการ สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาปทุมธานี เขต 2.หลักสูตรศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต, สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, วิทยาลัยทองสุข.
- ในตะวัน กำหม่อม. (2559). การวิจัยการบริหารการศึกษา. โรงพิมพ์ทีคอม จังหวัดมหาสารคาม.วิทยาลัยทองสุข.
- ประภาษ จิตรรักศิลป์. (2561). ปัจจัยทางการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียนตามทัศนะของบุคลากรในโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ.วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา,มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.
- เมรินทกาล พัฒนทรัพย์พิศาล. (2560). ปัจจัยการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียน สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 23. วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏสกลนคร.

- โมลี สุทธิโมลิโพธิ์. (2564). ลักษณะของบุคคลที่มีแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์,มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- วรรัฐา นพพรเจริญกุล. (2561). ผลของการใช้แรงเสริมทางบวกที่ส่งผลต่อการเพิ่มพฤติกรรมการรับผิดชอบ การส่งงานของนักศึกษา, คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิกานดา เกษตรเอี่ยม. (2558). การสร้างทีมงาน. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- วิมาลย์ ลีทอง. (2563). ปัจจัยการบริหารที่ส่งผลต่อประสิทธิผลโรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการ การศึกษาขั้นพื้นฐาน ในจังหวัดสกลนคร.วิทยานิพนธ์ ค.ม. สกลนคร :มหาวิทยาลัยราชภัฏ สกลนคร.
- สัมฤทธิ์ กางเพ็ง, ชุติภา บุตรดีวงษ์, สมเกียรติ เจษฎากุลทวี, พลิชฐ์ อมรเชษณ์, และอภิชาติ นาเลาะห์. (2565). การวิจัยแบบผสมผสานวิธี: กระบวนทัศน์การวิจัยในศตวรรษที่ 21. วารสารครุศาสตร์ ปัญญา, 1(3), 66 - 85.
- สุทธาทิพย์ มณีรัตน์เลิศวานิช. (2562). ความฉลาดทางอารมณ์ของผู้บริหารที่ส่งผลต่อผลการสื่อสารภายใน สถานศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาราชบุรี เขต 1, หลักสูตรครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- Fullan, M. (2016). **The New Meaning of Educational Change (5th ed.)**. Teachers College Press.
- Miller, C. (2018). The importance of creative education in a digital world. *Journal of Digital Learning*, 22(4), 12 - 21.